

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНЪ

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛНО БЮРО.

В. „Свободенъ Гражданинъ“ ще излиза единъ път въ седмицата: Сряда. Цѣната му е за година 6 лева, а за половинъ За странство, за една година 10 зл. лева, а за половинъ година 5 зл. лева. За обявления на първата страница се плаща прѣдъ на 2 и 3 егр. по 10 стот. на дума, а на четвърта страница по 3 ст. Всичко, което се отнася до вѣстника, испраща се до админ.

Единъ брой 15 стотинки.

Редакторъ: Петръ Хр. Генковъ.

Къмъ абонатитѣ.

Администрацията на в. „Свободенъ Гражданинъ“ явява на всички ония, до които испраща вѣстника си, че до 5-й брой ще имъ испрати расписки по пощата, за да прѣдплатятъ абонамента на вѣстника най малко за 6 мѣсеца. Ако неисплатятъ испратената имъ расписка, ще прѣстане да имъ се испраща вѣстника. Ония пъкъ, които не желаятъ да го получаватъ, умоляватъ се да го повърнатъ още отъ първия брой, за да не ги беспокоимъ съ испращане на расписки.

Издаването на вѣстника е гарантирано за една година.

Отъ Администрацията

Панайотъ А. Дулгеровъ, няма да приема посѣщения на именния си день — 15 Августъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Отъ 1 Май 1896 год. адвокатското съдружие на Д-ръ П. Табурновъ и Димитръ Ралчовъ въ Бургазъ е прѣкратено. Всички несвършени дѣла, повѣрени тѣмъ до горната дата отъ клиентитѣ, било съдружески, било частно, ще се водятъ по-нататъкъ отъ първия.

ПО МИНИСТЕРСКАТА КРИЗА.

Най важния въпросъ, който изникна тѣзи дни на сцената, е министерската криза. Колкото и въ тайно да се държатъ скжчинскитѣ ѣ причини, споредъ насъ, тя не може да няма блиска свързка съ ангажиментитѣ, които Княза и Неговитѣ министри направиха прѣдъ велика Россия, за да постигнатъ помирението.

Взмутително е туй у насъ, че никой не счита за длъжностъ да освѣти гражданитѣ върху какви условия се създава това помирение и какви отсѣпки и дѣла ще трѣбва да ни коства то. Неужели интереситѣ на държавата ни и нейния самостоятеленъ политически животъ изисквахъ да се обрѣнатъ въ безмисленно, неопредѣлено, па дори и опасно тържище, да се не зачита никаква народна воля и желание, а само няколко личности да ходятъ да свързватъ разни условия за закрѣпаването си, които условия могатъ да бждатъ даже въ противовѣстъ съ интереситѣ на страната и нейната независимостъ? Да допустимъ, най-послѣ, за минута, че примирението е станало безъ никакъвъ ущербъ на интереситѣ на страната и не е свързано съ никакви отсѣпки и дѣла, то потрѣбно е тогазъ да се знае, защо една министерска криза се протача съ дни и недѣли, защо се държи въ таквазъ напругностъ цѣлата страна и се дава просторъ на партизанскитѣ сграсти, които се развиватъ дори до ожесточение? Питаме: време ли е сега за какъкви расходи по Рила, когато е време да се турн страната въ единъ нормаленъ пътъ, та да изчезне онова тревожно на-

строение, въ което се намира цѣлъ български народъ? Не трѣбва ли да се тури край на беззаконията, които се вършатъ отъ толкова години насамъ и които се извършаватъ съ никаква вънкашна неопредѣленостъ? Не е ли дошло вече времето да се поставитъ на чело на управленieto честни хора, които ще повърнатъ потжпканитѣ народни правдини, които ще подобриятъ държавнитѣ финанси, които ще изработятъ законни, съобразно съ духа на конституцията и пр. и пр.? Кой свѣсенъ чловѣкъ не се е още убѣдилъ, че днешнитѣ управници дѣйствуватъ тѣкмо въ противоположенъ пътъ и че Княза, който трѣбва да изхожда винаги отъ чисто народнитѣ интереси, ще трѣбва да имъ испе прощалната пѣсень, както испъ едно време и на Стамболова, още повече, че тѣзи хора могатъ да станатъ даже слѣпи и жалки ордия за едно вмѣшательство въ самостоятелното ни управление?

Княже! време е дѣла да съзнаешъ, че настоящитѣ управници не ще сж въ състояние да повърнатъ на нещастната страна нейното минжло материално — а главно — морално процътяване. Кой отъ насъ не знае, че дожаждането на консерваторитѣ на властъ е докарвало винаги реакция и застой?

Его защо ний, като имаме прѣдъ видъ злополучието, което може да постигнѣ отечеството ни отъ управлението на тѣзи хора, няма да се стѣсняваме да укажемъ на изходния пътъ, чрѣзъ който ще може да се извади страната отъ хаосътъ, въ който е втикнула:

Приеманieto оставката на цѣлия кабинетъ, растурването на камарата, сформированieto на едно коалиционно министерство отъ шефовитѣ на всички политически партии, което ще има за задача да произведе най-свободни избори, чрѣзъ които ще може да се изрази напълно народното желание и като резултатъ ще дойде това правителство, което ще има доверието на камарата. Ведѣжъ народа станалъ по този начинъ господаръ на положението, чрѣзъ своитѣ истински избраници, ще може да си опрѣдѣли ясно пътѣтъ къмъ вжтрѣшната и външната си политика, съгласно народнитѣ интереси, и тогазъ, неговото политическо махало ще прѣстане веднѣжъ за винаги да произвежда тѣзи постоянни и неправилни колибания. ту къмъ една, ту къмъ друга страна, сиречъ, да се мята въ обятията ту на тройния съюзъ, ту на Россия.

Ний искаваме това си мнѣние, като допускаме, че гласа ни ще остане гласъ вопиющъ въ пустиня, но се утѣшаваме съ мисълта, че оня, който се грижи за благоденствието на своето отечество е по щастливъ отъ тогава, който не се грижи. Но каква полза да се проповѣдва това на тогава, който не се грижи за нищо друго, а само за своето си спокойствие или исклучително за личнитѣ си интереси? Това е равносилно да проповѣдвашъ на червея, който се влача по земята, че е по добръ за него, ако станение той оредъ...

* *

Ни най малко не трѣбва да се изненадватъ свободнитѣ граждани отъ оставкитѣ на

министритѣ Начовичъ и Полковникъ Петровъ. За тия оставки се шушукаше отъ много време насамъ, отъ деня 2 ѣ Февруарий, — денъ, въ който Стоиловия кабинетъ нанесе най голѣмата побѣда надъ Россия и оказа велика услуга на светото православие!

Още по малко трѣбва да търсѣтъ тѣ причинитѣ за уволнението на тия министри, които отвориха вратата на Българския Дворецъ за всички ония непростени прѣстѣпници, измѣнници, дезертиори, махзарѣски и всекакви изроди на Българщината. Не сж важни за насъ „семеитѣ и личнитѣ“ причини, по които единия министръ се е уволнилъ, а другия — настоявалъ за уволняването си, споредъ телеграфическитѣ свѣдѣния отъ централното бюро на народняцитѣ.

Важното е да разбере всѣкой, че такива министерски промѣнення никждъ въ свѣта не ставатъ, особено въ конституционнитѣ държави и че излъзжнитѣ отъ кабинета на Стоилова министри не могатъ да бждатъ солидарни с довчерашнитѣ си другари, колкото и свършенно доверие да има министерството отъ страна на Н. Ц. Височество. Нека се знае, че такива министерски промѣнення ставатъ само въ турско гдѣто монархната воля на Падинаха пропжждъ министра само за това, че той не се е обрѣкълъ или остригълъ по фасонътъ. У насъ, гдѣ страната се управлява по Конституцията и народната воля, министритѣ падатъ и се качватъ на властѣта по доверието на Народното Собрание, а за „пълно доверие на Н. Ц. Височество“ нигдѣ не се споменува думица. Министерството е изразителъ на една голѣма частъ отъ общественото мнѣние, а не Правителство, или комодѣ министри на Н. Ц. Височество, както обикновено храненицитѣ на брашнения човалъ обичатъ да твърдятъ въ органитѣ си.

Тия прѣждевременни оставки едно доказватъ, че днешното министерство, като скърпено отъ разни елементи, се е крѣпило на властѣта съ доверието на Князѣтъ до тогазъ, до когазъ не е билъ отблъзанъ прѣдъ лицѣтъ, до който всѣкой българинъ може да отиде подъ ржка съ рускитѣ взискания и домогвания. Комедията „не щемъ приказки, а дѣла“ е въ пълната си развяска. Геронитѣ, които подготвиха условията за осжществлението завѣтнитѣ мечти на многогодишнитѣ руски храненици, трѣбва да изчезнатъ и скръстѣтъ ржцѣ прѣдъ дилеммата на русофилитѣ: „България няма никакви политически интереси да защитава, нейното сжществование безъ Россия е немислимо и ние трѣбва да се обумѣмъ съ ботуши, отъ колкото да влачимъ царули... Други смисълъ няма и не може да има днешното министерско промѣненie! Сега настанж времето, гдѣто да се пватъ „дѣла“. Хитруванията, лъжитѣ и пекванията, които до сега се правяха отъ на управляющитѣ спрямо вънканитѣ особено спрямо снисходителното търпѣ Матушката, пари вече не струватъ. Ни крѣстопжтя и трѣбва да рѣшимъ, кой изберемъ: кждѣ Цариградъ, Петербургъ или оня, който ни води къмъ славното и величие на самостоятелнитѣ и неза

изъ тъмнината,
сж непоносими
оредъ на съ един-
избълта отъ тоя
казанія по горъ
савния Глава ще
18-й Май, за да
народа и докаже,
й мжнхитъ и тежки
само на народната

учителитъ въ Варна.

о отъ правителството у-
чво въ Варна даваше на
А вечеринка. Комисията
задължава прѣдседатели
ель Н. Стойновъ, да дър-
ема Общитъ принципъ на
го зѣло, това най-малко
на всенвѣстия Бобчевски, пар-
ан. жима „Изяснѣ свѣтъ!“ Тоя го-
сподинъ, азъ да е ни членъ отъ комисията, ни та-
къвъ въ учителското дружество — народното просвѣ-
щение нѣма нищо общо съ тая личностъ, макаръ мн-
лостъта му да се счита „Избранъ“ за настоятелъ въ
мѣстнитъ училища—слѣдъ прѣвъ несполучливъ опитъ,
да дѣйствува отмахването на скаската, се рѣшава
въ навечерието на вечеринката да прати Стойнову
слѣдното заканително писмце: „Покавамъ ви да се
откажете отъ участие въ вечеринката. Върху туй
даже настоявамъ, като поставямъ най-напредъ нѣмъ
Васъ . . .“ За да бѣде толкова рѣшителенъ г-нъ Пе-
тръ Бобчевски навѣрно е билъ твърдо убѣденъ, че съ
тази си постѣлка той ще може да исполни орталъка
иначе той не би се осмѣлилъ да се рѣши на по-
добна една крайностъ. Но никой не е въ състояние
да му помогне, макаръ и балджата му пое върху
си ролята да излѣзе на сцената, за да каже на изне-
наданата публика, че скаската не щѣла да се държи.
Слѣдъ едно заслужено филско отъ страна на публика-
та, г-цата избѣгва задъ кулисите. Скаската, въпрѣки
сърдечното желание и въпрѣки „посѣгането“ на Боб-
чевски, се държа.

„Ненкоритъ“ на Господина Бобчевскаго учители
трѣбва да се накажатъ най-строко. Инакъ, той не мо-
же се успокои. На слѣдъющий денъ, рано въ зори,
тоя „настоятелъ“ тича при колегитъ си и постановя-
ватъ: Анна Радинова, Ангелъ Николовъ, Илия Ива-
новъ и Георги Котаровъ да се уволнятъ за туй, че
тѣ били отъ тия, що най-много сж настоявали да се
неудовлетворява исканиято на едно чуждо за друже-
ството лице, като и запазятъ своето учителско и чо-
вѣшко достоинство. Амн мотиви? Тѣ лесно се нами-
ратъ. Опитний Бобчевски лесно ги измислюва. „Всѣ-
вали раздоръ между учителитъ“ и „натрапвали на
другитъ за прѣдседателъ на дружеството испѣденъ
учителъ“. За забѣлжаване е, че на тия учители сж
дадени свѣдѣтелства съ примѣрно поведение и отли-
ченъ усилъ.

Всѣки бѣше убѣденъ, че поне тоя пжтъ Окрж-
ния Училищенъ Свѣтъ ще се постави на висотата
на своето положение и ще отхвърли, слѣдователно, твър-
дъ несъстоятелното постановление на Настоятелството.
Вмѣсто туй, обаче, този сжщия Свѣтъ подъ прѣдсе-
дательството на управителя, Венедиктъ Поповъ, уволня-
ва съвършено невиннитъ учители. Онеправданитъ
учители сж дали заявление съгласно Закона за Народо-
ното Просвѣщение да бждатъ допустнхитъ въ засѣда-
нието на свѣта, за да дадатъ своитъ оправда-
ния на незаконно обвиняеми и при всичко, че самъ
инспектора имъ е далъ „честно обѣщанне“ какво тѣ
ще бждатъ нанстина допустнхитъ, тѣхната нечастна
участъ се бързо рѣшава, безъ да бждатъ допустнхитъ
въ засѣданнето, безъ да имъ се даде възможностъ да
отблъснатъ обвиненията на Настоятелството. Пронѣж-
датъ ги пжъ града, безъ да имъ се даде мѣсто поне въ о-
кржжистото. Твърдъ благородна роля е игралъ въ тоя
случай новия инспекторъ Ананий Явашевъ, извѣстенъ
по голѣмитъ си заслуги на учебното дѣло въ Разград-
ский окръгъ и по патриотизмътъ си въ Садинскитъ
смущения! . . . Когато този господинъ отъ една стра-
на лично обѣщава на учителитъ, че „по никой начинъ
нѣма да допусне тѣхното уволнение за подобни не-
състоятелни мотиви“, той самъ е поддържалъ обвине-
нието, като се постаралъ да забрави прѣдставянето
заявленията на своитъ учители. Главния учител Иванъ
Е. Обрѣшковъ, на когото прѣвъ годината бждж отнели
Главенството слѣдствие обстоятелственнитъ рапорти
на бившия Варненски инспекторъ, рапорти съ твър-
дъ интересно съдържание и послѣ пакъ на ново при-
етъ по рѣпоржката на Явашева (единъ прави, другъ
разваля, Р.) той, както лали, така сжщо и сега се
отличилъ, като поддържалъ доблесно постановлението
на Настоятелството за пронѣждане на колегитъ си.

Като не могли да прѣдставятъ факти за „раздо-
за „натрапване прѣдседателъ“, прибѣгнхло се
а пословичното „партизанство“. Измислюва се
че ужъ тия учители и учителка се занимава-
мно партизанство“. Но знаете ли, читатели,
се състояло това „силно партизанство“ на
ли и учителка? Да ви кажемъ, но не се
къ тѣ били викали въ вечеринката „долу
итъ!“ Колкото за други факти за „раздоръ“
ртизанство“ почитаемото Настоятелство се
даде, „защото не било държало бѣлѣжки

прѣвъ годината, но Свѣта трѣбвало да вѣрва на на-
стоятелството“. Въ туй критическо положение то прѣд-
ложило на свѣта слѣдната дилема: „или да из-
гонитъ тия петърпими учители, или ний си даваме
оставката.“

Въпрѣки желанието на Управителя и Инспектора,
онеправданитъ при голѣми мжжи и слѣдъ много чака-
ния прѣдъ вратата сполучили съ второ едно заявле-
ние да си пробиятъ пжти до ъстранния сждъ. Упра-
вителя, отектвующъ отъ прѣдседателското мѣсто,
тутакси влиза и занима прѣдседателствуванieto. (Види
се, за да не стане нѣкоя хатж въ отектвие то му! Р.)
Какво ли е било положението особено на прѣдседа-
тели, който е трѣбвало да искаже на подседимитъ
въображасмитъ обвинения на Настоятелството и „не-
събранитъ“ още „факти“ отъ него? — Вий се обвиня-
вате, че сѣете раздоръ . . . Обвинявате се въ парти-
занство, за фактъ служи вечеринката . . . Вий сте
викали „долу консерваторитъ!“ . . . И вий, Госпожи-
це, сте викали „долу консерваторитъ!“ . . . „Какво и-
мате да кажете по това?“ . . . Въ туй врѣме обвиня-
емитъ посочватъ съ прѣстъ на инспектора и главния
учителъ, за да наведатъ тѣ поне единъ фактъ, чрѣвъ
който да би се установило вѣрността на тия изми-
слици, но тѣ сж мълчали.

Ний се просто чудиме, какъ тия хора се имали
куражъ да задаватъ такива въпроси, особено на една
госпожица учителка, която нивга не ще свикне нито
да употребява, нито даже да слуша тоя каленъ езикъ
като „долу, горъ консерваторитъ“. И какъ тѣ не сж
имали поне най-малкото съжаление къмъ тая бѣдна и
невинна учителка, която има на гърба си цѣло сѣмей-
ство съ брати и сестри безъ баща, за да ѣхъ повърхатъ
пакъ на дѣлжността, толкозъ по вече, като сж явно
узнали нейната абсолютна невинностъ!!

Г. Варна, 12 Августъ, 1896 г.

Единъ Своб. Гражданинъ.

В. Р. Научаваме се, че пострадалиитъ учители
щѣли да дадатъ подъ сждъ Настоятелството за окле-
ветаванне.

ОПРОВЕРЖЕНИЕ.

Напраздно идноти
Вий лѣжите наврѣдъ,
Че нѣма патриоти
У насъ съ авторитетъ,

Когато за идея —
Безъ личенъ интересъ,
Министръ и лачей
Съ готовность става днесъ,

Напраздно клеветите,
Че всѣки гнусенъ скотъ
Днесъ тѣче правдинитъ
На българский народъ.

Когато пакъ свободно
Той дише катъ напредъ,
До колко му ѣ угодно
Въздуха безъ патентъ.

Напраздно вий твърдите,
Че нѣмаме пари,
Кога у насъ паритъ
Господъ ги наспори.

И салтъ за освѣтленъ
За княза ни любимъ
Безъ да ни е еня
Съ хиляди трошимъ.

Желѣзници се правятъ,
Пристанища дорѣ;
Тѣвъ работи не ставатъ,
Признайте, безъ пари.

Народа иждивява,
Значи, че той е богатъ,
А вашъта гола врява
Е кучешки инатъ.

Азъ свършвамъ обскуранти,
Но знайте за всегда,
Че имаме таланти,
Пари и свобода.

гр. Варна, 12-й Августъ 1896 г.

X.

изъ чуждитъ вѣстници.

„Neue Freie Presse“ отъ 10 т. пише слѣ-
дующий уводний членъ: „Както има скришни трѣ-
ски, тѣй има и скришни минигерски кризи.
Подобна има сега въ България. Минахъ почти

14 деня, отъ както се извѣсти за излѣзването
изъ кабинета на министритъ на войната и на
търговията. Не е назначенъ до сега нито на г.
Р. Петрова, нито на Начовича приемникъ. Но
за това се увеличаватъ признацитъ, които указ-
ватъ за паданието на цѣлия кабинетъ на г.
Стоилова. Софийскитъ оффициози рѣшително от-
ричатъ това. Тѣ отричатъ наставание на една
обща криза. Обесниватъ, че излизанието на два-
мата видни члена отъ кабинета е най-просто и
най-естественно нѣщо на свѣта и живо опро-
вергаватъ слухътъ, че ужъ Княза е упълномо-
стилъ, или ще упълномощи Д. Цанкова да съ-
стави кабинета. Последното не може и да бѣде
истинна, тѣй като и русскитъ вѣстници считатъ
едно министерство на Цанкова за невѣроятнo.
Онова, което държи далечъ Цанкова отъ властѣта,
не е негово испитано, достигающе до фанатизмъ,
приятелство къмъ Руссия, а неговия буенъ и
мъчно удържимъ инатъ. Той е повече агитаторъ,
отколкото държавенъ мжжъ. Както се вижда, на
Нева не желатъ да вземе той мѣстото на Сто-
илова. И той не би ималъ никакво болшинство
въ Събранието, и би трѣбвало да го създаде
чрѣвъ нови избори. Въ сграната той нѣма много
партизани. Крайната русска партия не е пуск-
нала толкова дълбоки корени въ народа, както
това мислятъ, а въ офицерското тѣло цанкови-
ститъ могатъ лесно да се преброжатъ на прѣсти.
Тѣй щото Д. Цанковъ остава вѣнъ отъ въп-
роса. Прочее, оффициознитъ опровержения отъ
София заслужаватъ много малко доверие. Вече
начина, по който тѣ се въртѣтъ и обикалятъ
сжщността на работата, достатъчно показватъ,
че положението на Стоилова е поколебано, че
въ София сжществува обширенъ кризисъ. Него-
вата непосредствена причина може да бѣде
каквата ще, но основанието ѣ съставлява обра-
та къмъ Руссия, извършенъ отъ Княза Ферди-
нанда. Стоиловъ не е врагъ на Руссия; той
винаги се е показвалъ готовъ да помага за при-
миряването между Петербургъ и София, но
при това неговата готовность имаше свои граници.
Добри отношения къмъ Руссия сж много жела-
телни за него, но тѣ не трѣбва, споредъ него,
да се обрѣнатъ въ зависими. Ако сега въ Со-
фия е настѣпила продължителна криза, то това
може да произлиза само отъ тамъ, че относи-
телно влиянието и желанията на Руссия, Княза
и Стоиловъ сж на разни мнѣния, и че министръ-
президента вижда за невъзможно да изпълни
всички ония обѣщания, които Князь Ферди-
нандъ е далъ въ Москва. Какви сж биле тѣ и
да ли сж се касаели до възвръщанието на еми-
грантитъ-офицери, това не е извѣстно, но отъ
тогава се явяватъ отъ София слуховѣтъ за кри-
за, тѣй щото не може да се отрича свръзката
съ тѣхъ. Българскитъ правителствени органи
увѣряватъ, че оставката на Р. Петрова нѣма
нищо общо съ работата на Груевъ, Бендеревъ
и Сіе, нѣ почти тѣ сжщеврѣменно обвяватъ
за измислица и това, че Р. Петровъ по чисто
лични причини е сложилъ своя портфейлъ. То-
гава се явява отъ само себѣ си въпросъ: защо
военния министръ, популярността на когото въ
войската, както и на неговитъ военни способности,
на които винаги се е указвало, остава постѣтъ
си? На това тѣй сжщо не се получава отговоръ,
както не се получава и отъ Прускитъ офици-
ози на не по малко справедливъ въпросъ: защо
генералъ Бронсаръ-Фонъ-Шеллендорфъ поискалъ
оставката отъ военното министерство, ако нѣ-
малъ никаквъ конфликтъ съ военния кабинетъ
на Императора? Не украсената истина за кри-
зата въ София е тазъ, както се вижда, че энту-
сизма къмъ Руссия въ сграната не е толкова
могущественъ, щото да считатъ за нужно още
сега да назначаватъ едно министерство, както
на Цанкова и че за това днесъ още нѣма при-
емници за Р. Петрова, Начовича, и при всичко,
че кабинета на Стоилова се е лишилъ отъ
двама видни членове, остава на своето мѣсто.
Кризата може да се продължи още за по дълго
врѣме, но да се отрича тѣ, — това е сжщо тѣй
напраздно, както да се оспоряватъ нейнитъ ис-
тински причини. Последнитъ сж биле остро ос-
вѣтлени съ това, че въ София обръщатъ гърба
на Австрия и съ известна прѣдумишленность
показватъ къмъ нашата Монархия една при-
дворна студенина и отъ всичкитъ сили затруд-
няватъ съглашеннето по търговския договоръ.
Да се диктуваше и да се оправдаваше това

промянене на българската политика, което напразно се стараехт да прикрият в София с хубави фрази, — с интересът на страната — то ний не бихме могли да кажемъ нищо противъ. Политиката рѣшава интересът, а не симпатията. Но че на интересът на България могат да помагът напрегнати тѣ отношения къмъ Австрия, — това е такъвъ парадоксъ, който даже голѣмѣт любители на оракулскитѣ изречения, не могат да ги изкажатъ. Австрия нѣма никакви своекористни цели къмъ България, както и къмъ другитѣ Балкански държави. Тя не иска нищо друго, освѣнъ самостоятелно развитие на тѣзи страни, на които никой отъ никѣдъ да не препятствува. Тя нѣма никаква охота да се бърка въ тѣхнитѣ вътрѣшни дѣла и желае да бѣде тѣхна честна и благосклонна приятелка. Когато една Балканска държава се скарва съ Австрия, тя вреди сама на себѣ си. Това особено се касае до България. Ако въ София мислятъ, за да угодитъ на Русия и да спечелятъ още повече милостѣта на Царя, да ударятъ Австрия по главата, то правятъ твърдѣ голѣма погрѣшка въ настоящето врѣме. Имаше единъ периодъ и то не е много далеченъ, когато би било несъвместимо да се търси милостѣта на Русия и същевременно да поддържва сърдечнитѣ отношения съ Австрия. Двѣ държави нѣколко пѣти едвамъ не се скаралъ заради съприличеството на Балканскитѣ Полуостровъ и партизанитѣ на Русия и на Австрия бѣхъ тамъ почти непримирливи. Но повече дипломатически, отъ колкото кървави, както нѣкога Гвельфитѣ и Гибелинитѣ въ Италия. Който бѣше за Русия, не можеше да върви съ Австрия. Това се мина. Днесъ истинчакитѣ прѣвни на Русия съ Австрия се прѣкратихъ. Виждатъ се ясни черти на едно ново Европейско положение. Тѣхнитѣ признаци е съгласието на Русия и Австрия по Критскитѣ въпросъ и не е малкъ признакъ това обстоятелство, че първата отъ онѣзъ визити, които ще прави Царя въ своето си пѣтувание ще бѣде направена на Императора Францъ-Иосифа. Старото разногласие между Русия и Австрия е за сега уравнено. Удобенъ ли е за България този моментъ да се откаже отъ Австрия? Ний мислимъ наопаки, че той е много не сполучливо избранъ. При нови пострѣйки по нѣкога е опасно да се снематъ подпоркитѣ, прѣди да се укрѣпятъ основнитѣ. Ако въ София ще продължаватъ да вървятъ по пѣтя, на който встѣпихъ не отдавна, то въ единъ день могатъ да направятъ неприятенъ опитъ, че и при политическитѣ нови пострѣйки, щомъ се снѣме легкомисленно една подпорка, може да срути цѣлото здание“.

— „Въ сѣщия вѣстникъ“ телеграфира отъ 9 т. слѣдующето: „Говори се за една постѣпка на военния министръ Р. Петровъ, която е уравнила сѣществующитѣ между него и Княза недоразумѣния и прѣдполагатъ, че той ще остане на своето си мѣсто до откриванieto на камарата“. (Отъ какво ли качество ще бѣде тази постѣпка на Р. Петрова; да не се е съгласилъ и той да приеме въ армията предателитъ — офицери и по този начинъ зарязъ своитѣ ужъ убѣждения за министерския столъ? Б. Р.)

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ.

В. „Прогрессъ“ се сърди, дѣто френския печатъ ни нарича „крайдунавски селяни“. — Прѣди 10 години цѣлия европейски печатъ се въсхищаваше отъ Българитѣ, наричаше ги: благородни, юнаци и достойна за свобода и независимост. Даже непримиримия французинъ Ронфордъ свали шапка прѣдъ побѣдитѣ на България и прѣдъ рѣшителността на Българитѣ, да пазятъ огнищата си и да стопанисватъ земята си сръщо домогванията на сѣверния колосъ. Днесъ, слѣдъ многобройнитѣ побѣди на Стоиловия кабинетъ, всички напѣдихли народи се отвръщаватъ отъ насъ. Всѣкой чуждъ органъ, който защитава свободата и прогресса, събже лява, плаче и се очудва на заблуждението и хаосътъ, къмъ които умнишлено се тика държавицата ни. И какъ искате вие, — мръсени псчадия на турския чорбаджилѣкъ, — да мислятъ благороднитѣ и свободолюбиви френци за насъ слѣдъ 2-й Февруарий? — Тържествата, салта-

натитѣ, пиршествата и опияняванията за единъ черковенъ обрядъ — миропомазанието — не даватъ право на просвѣтителитѣ народи да ни наричатъ другояче, освѣнъ съ думитѣ — **крайдунавски селяни**.

Сѣщия подкупенъ вѣстникъ безобразно лже и нагло осквернява свещенната паметъ на блаженопочившия първи Български Князь Александаръ, като казва, че никога не билъ се ползувалъ съ любовта и привързаностѣта на Българитѣ... Не посипвай пепелъ на едва зарастналитѣ рани, мрачнитѣ „Регрессе“!... Впрочемъ, геройството на румелийскитѣ съединисти е да се борятъ съ мрътавцитѣ.

НОВИНИ ОТЪ СОФИЯ.

10-й Августъ 1896 год.

Н. Ц. Височество Княза сѣ завърна днесъ отъ Рила. Мисляше да замине направо за маневритѣ въ Плевенъ, но по причина на отлаганieto имъ, ще се застои нѣколко врѣме въ столицата си. Доста огриженъ изглеждаше. За положително сѣ говори, че княза водилъ прѣговори съ Р. Петровъ за да го принуди да си оттегли оставката, но послѣдния много настоявалъ, макаръ да го съвѣтватъ и да го — Минчевитѣ баща — въ противното. Погрѣшно съобщихъ по-напѣдъ, че цѣлия кабинетъ си подадъ оставката на 1-й того. Сега се научихъ положително, че Министерскитѣ Съвѣтъ рѣшилъ на 1-й того да си подаде оставката, която поднесълъ Стоиловъ Князу на 7-й того. Стоиловъ заявилъ, че ако Рачо си оттегли оставката, тогава и той цялъ да я оттегли. Вѣрва се, че Княза ще държи положението сѣ така въ неопредѣленостъ за градскитѣ избори, за да види резултата отъ изборитѣ, та подиръ това ще каже послѣдната си дума.

— Тукъ Аджелето на лѣво и на дѣсно се хвали, че цялъ да почне подиръ 1 Септември т. г. да Ви прави телефонъ, така щото Софийскитѣ новини подиръ 1 Септември ще Ви предавамъ по телефона.

— Трѣбва да сте чели изъ вѣстникитѣ, че мѣститѣ старецъ г. Дръ Цанковъ си купи къща за 36000 лева. Странни острѣти пуцатъ тукъ на адресъ на Стареца и Цанковитѣ, като се стараятъ да издиратъ точно смѣтката на рублитѣ.

— Сесията на Висшия Учебенъ Съвѣтъ се откри на 5-й того много тържествено. Членовѣтъ изглеждатъ да сѣ бодри и добри приготвени за работата си. Казватъ даже, че вече сѣ постѣпили много запитвания за нарушенията и произволитѣ, извършени отъ органитѣ и самото Министерство на Народното Просвѣщение, спрямо народнитѣ и държавни учители.

— Много се безпокоятъ висшитѣ правителствени крагове отъ тона, който държатъ рускитѣ вѣстници спрямо Княза ни и Правителството, по поводъ емигрантския въпросъ. Мѣлви се, че нѣма да се удовлетвори исканieto на Русия, защото Княза сѣ ангажиралъ да приеме емигрантитѣ на служба, но не съчиновѣтъ на другитѣ имъ отъ 1886 г., когато г. Чариковъ твърди съвѣтъ въ противното. Всичкото ще сѣ натрупа върху главата на Стоилова, който заявилъ на приятелитѣ си, че ще настоява да му сѣ приеме оставката и нѣма да приеме да състави новъ кабинетъ. (Не ни се вярва, ама ще видимъ. Р.)

ВЪТРЕШНИ НОВИНИ.

По циркулярното на Народно-Либералната партии (Стамболиститѣ), относително прѣдстоящитѣ градски избори, сръщаме въ в. „Миръ“, брой 275, 96 г. една статия, въ която се прокарватъ сѣждения, които напълно съвпадатъ съ нашитѣ възгледи и затова ихъ прѣпорѣчваме на читателитѣ си. Въ случая не можемъ да не забѣлжимъ, че една такава сериозна статия би произвела по голѣмъ ефектъ, ако сѣ не печаташе въ единъ ретрограденъ вѣстникъ, какъвто е „Миръ“, който се снесва именно отъ такива лица, за които споменава статията. Не е ли вѣрно, че и писачитѣ около тоя вѣстникъ правятъ всѣкакви компромиси, съ кого и да е, само и само да се задържатъ на властъ?

— Обичай е станжло у насъ, щото, ако вѣстникарътъ даде гласностъ на нѣкой прѣстѣпенъ фактъ, който е петиненъ, власитѣ да не възбуждатъ никакво прѣслѣждане противъ тѣхъ, освѣнъ, ако писаното е клѣветническо. Прокуроритѣ мислятъ, видн се, че само когато е клѣветникъ редактора, тогава трѣбва да се привлече подъ сѣдъ, обаче, една такава практика е не само осждителна, но и противорѣчаща и на углавната наука. Какъ така, когато азъ ти казвамъ, че полицията е била г-на Х. или вѣстникъ „Сганджа“ съобщава: „мѣлви се, че за една конфискувана пастърма Дръ Гължбовъ, Варн. Градскитѣ Лѣкаръ, е вземалъ 10 лева отъ

единъ селенинъ, като го уплашилъ съ даване подъ сѣдъ“, ти, който си прокуроръ и съгледашъ въ това дѣйствиe на полицията или градския лѣкаръ прѣстѣпление, невъзбуждашъ противъ тѣхъ углавно прѣслѣждане? Ами, ако тия работи бѣха невѣрни, цѣхте ли непременно да теглите подъ сѣдъ менъ, който ги разгласявамъ? При всичко, че тия работи неподлежатъ на критика, защото законитѣ наказватъ всѣкий прѣстѣпникъ, принудени сме да възбудимъ тоя въпросъ и съ съжаление да констатираме, че Софийскитѣ и Варнен. Прокурори не обърнахъ никакво внимание на обвиненията, които в. „Нар. Права“ прѣписа на г. г. Славчевъ и Ноевъ, като кметъ и помощникъ, и на пом. прокурора Кърджиевъ, и вѣстникъ „Сганджа“, на полицията и д-ръ Гълабова.

— Съобщаватъ ни отъ Шуменъ, че Г-нъ Тодоровъ, Шумненскитѣ Градско Общин. Кметъ е свикалъ гражданитѣ на 3 Августъ, за да имъ даде отчетъ за дѣлата си прѣзъ врѣме на кметуването си. Ами нашия *многоуважаемъ кметъ* г. Ян. Славчевъ, кога мисли да даде отчетъ на гражданитѣ ни? Да не счита той това нѣщо за излишно и противоправителствено?

ДОПИСКИ.

— **Работитѣ въ гр. Разградъ.** Разградъ е единъ окръженъ централенъ градъ, който отъ 1894 година е станалъ способенъ да обърща вниманието на Българскитѣ свѣтъ по смѣлостѣта на жителитѣ му да зематъ най-живо участие въ политическата борба, особено като опозиция противъ насилнията, които, както бившия режимъ, така и сегашния, налагатъ надъ българскитѣ граждани. По най новата история, борбата на разградчани, като опозиционенъ градъ, заслужава на хубаво да се отбѣлжи въ хрониката на политическия ни животъ.

Въ режима на Стамболова борбата на Разградчани противъ тоя режимъ има неопишимо интересни подробности. Послѣ Стамболовия режимъ историята на борбата му се продължава ту въ малки ту въ голѣми размѣри. Не може да се откаже, че въ Разградъ отсѣствуватъ назадничави, мракобесни елементи; но онова, което ще очуди любителитѣ на Разградъ, е присѣтствието на една енергична сила у енергични и смѣли стари и млади граждани, които всѣкога сѣ готови да забравятъ частнитѣ си интереси прѣдъ прѣдъстоящото общо дѣло. Една голѣма рѣдкостъ е да сръщнешъ тукъ хора, които днесъ носятъ „бѣлъ калпакъ“, утрѣ „мекка шапка“, а на другитѣ день „калпакъ съ тене“. Това е тукъ едно исклучение отъ безхарактерността съ каквато се отличаватъ само хората, които, съ удовольствие, могатъ да минаватъ отъ единъ лагеръ въ другъ.

До сега работитѣ въ Разградъ не сѣ вървели добри и да ли ще потръгнатъ на добръ не се знае. По е за вѣрване, че тѣ ще зематъ единъ нежелателенъ край, защото тукъ е поставено едно питанье: има ли народна партия и ако има, гдѣ сѣ членовѣтъ ѝ, освѣнъ управителя и 10-тина стамболовисти.

Въпросъ на деня е градскитѣ Съвѣтъ. Прѣдъ видъ на прѣдстоящитѣ градски избори, този въпросъ зема отъ денъ на денъ по интересни размѣри. Има двѣ страни: гражданитѣ — опозицията и Окрѣж. Управителъ, Прѣдсѣдателя на Постоянната Комиссия, банкера Камбосевъ и нотариуса Свирачевъ — народната партия. Термометра на бѣлий калпакъ показва, че опозицията напѣдва, а „Народната“ губи?

Право да кажемъ, консерватори тукъ за цѣръ нѣма да намѣришъ. Отъ народната партия ще намѣришъ, напр. Етемъ Ефенди, Д. Стояновъ, Бояжолу, Калчо Попповъ, Нв. Свирачевъ, Окр. Управителъ, Ко-чоолу; ама и тѣ почти стамболовисти, които слушатъ ту каквото имъ каже управителя, като ги повика въ кабинета си, ту каквото имъ прѣднесе Петковъ отъ София. Тѣ иматъ право да сѣществуватъ въ Разградъ, защото, такива управители, като нашия Пѣевъ, нищо друго не могатъ да направятъ тукъ, освѣнъ да съживяватъ умрѣлитѣ и да търсятъ въ тѣхъ помощъ. Друго спасение нѣма.

Отъ нѣколко дена слухъ се носи, че скоро ще издѣе Указъ за растурване на общин. Съставъ и замѣстванieto му съ тричленна комиссия, която ще управлява дѣлата до изборитѣ. Спорѣдъ този слухъ, за три членна комиссия били приготвени банкера Камбосевъ, и стамболовиститѣ Савва Стефовъ и Етемъ Ефенди. Казватъ, че тѣ отъ нѣколко дена изучавали закона за град. общини, а Етемъ Ефенди си зарѣчалъ нови дрѣхѣ, за да не личатъ, че е стамболовистъ, нито да могатъ да прѣднизятъ по адреса на новата фамилия нѣкое шѣпководство.

Въпроса за растурването на общин. съставъ е въ устата на всякой гражданинъ. По джосни, кръжми и кафенета сѣ за растурване на Град. Съвѣтъ при-казватъ. Този въпросъ тъй живо се разисква, щото за истинността да ли скоро ще се растури съвѣтъ и да ли е истина това, той се отнесе чакъ до Княза. Тѣмни съюдвижници отъ несжществуващата народна партия, заблудени остатъци отъ стамболовисти, прѣдпнѣколко дена се подвизаваха да събиратъ подписи противъ кметството, че то било нетърпимо. Събиране подписи е ставало по начинъ доста смѣшенъ, като сж прѣдлагали, че подписитѣ се искатъ за желѣзницата. Накъ прѣдпнѣколко дена Управителя кани граждани-тѣ въ кабинета си, гдѣто отъ 110 граждани, отишли само до 30, и на които Управителя говорилъ, че бюджета на кметството билъ съсппательнъ и че трѣбвало да се зематъ мѣрки да се избере друго кметство.

Послѣдствие на това кметството свика на 6-й того публично събрание, гдѣто кмета Зорзановъ, като прочете отчета за дѣятелността на кметството, помоли публиката тукъ да му направи запитвания или укори, ако има такива; а не да се криятъ нѣкой изъ кафенетата и да слушатъ клеветитѣ на окр. управителъ, който лъжелъ, че бюджета на общината билъ съсппательнъ и поради туй сегашното кметство не било добро.

Кмета, чрѣзъ град. глашатай, повика гражданинѣ на събрание, ала полицията не стоя мирна. На окр. управителъ не се ареса свободното събрание на граждани-тѣ, за да изслушатъ кмета си, който имъ дава истински отчетъ за положението на общината и общ. бюджетъ. Това е прѣвъ случай въ България, гдѣто единъ кметъ, освѣтъ че отговаря за дѣлата си прѣдъ съвѣтъ, но да излъже и даде отчетъ на всички граждани какво е вършилъ прѣзъ кметствуванието си. (И Шумленски кметъ направи сжщото Р.) Това е едно достойно явление за подражание, щото кметовѣтъ да свикватъ гражданинѣ, да имъ даватъ отчетъ за общин. работи и да се излагатъ тѣй, щото въ такова събрание всякой гражданинъ свободно да може да задава въпросъ на кмета, и ако кмета излъжи или не може да се оправдае, то да бѣде изложено на публиченъ позоръ отъ единъ гражданинъ прѣдъ всички.

Така постъпи Разград. Кметъ А. К. Зорзановъ на 6-й Августъ. А окр. управителъ, който обвинява общината, че имала голѣмъ бюджетъ, какъ постъпи? Распоредитѣ чрѣзъ полицията да прѣдопреджѣтъ още сутринята на 6-й того населението да не отивало на събрание въ читалището „Развитие“, гдѣто бѣ опрѣдѣлено да стане събранието, защото, казвали на турцитѣ, не отчетъ щѣлъ да дава кмета, а щѣло да се говори за македонското движение, а на българитѣ, освѣтъ това, — а че кметството било растурено. Вижте сега, какви срѣдства употребява тукашния прѣд-ставителъ на властѣта въ окръга противъ сегашното кметство, което може достойно да си отетоява правата! (Нѣмате ли доблестни граждани? Р.).

Работата сега стои така: чакъ се Указа за растурване на Общин. Съвѣтъ, което влѣче подиря си, не такива работи, както се случиха съ Варненското кметство м. г., но по сериозни, защото Разградчани нѣма да истърпятъ една втора Стамболовщина и тѣ ще постъпятъ пакъ съ сжщата сила и енергия въ изборитѣ, както направиха въ 1884 г. прѣзъ Януарий при избиране на г. г. Дръ Радославова и Стоилова за прѣдставители въ Стамболова режимъ, и което г. Стоиловъ добръ знае.

Разградъ, 9 Августъ 1896 г. Разградчанинъ.

МѢСТНИ НОВИНИ.

Народняцитѣ се дисциплиниратъ. Всеки-му е известно, че минжлата година Народната Партия си послужи съ благороднитѣ граждани — циганитѣ да произведе допълнителнитѣ избори за Градски съвѣтъ. Прѣдъ видъ, че тази година изборитѣ приближаватъ и че борбата ще бѣде много по сериозна, казватъ, че Народната партия почнѣла вече да кали своитѣ партизани — циганитѣ. Оня денъ сж биле отведени 10—15 души цигани въ участъка и имъ е билъ тегленъ прѣзъ нощта по единъ хубавъ бой отъ полицията, за да ги опитали по колко кантара бой можѣтъ истърпѣ въ случай, че опозицията тази година поиска да имъ възвърне съ сжщата мѣрка, която тѣ мислятъ да приложѣтъ. Следъ това горкитѣ цигани отишли, та си извадили и медицински свидетелства, за да можѣтъ, види се, тази година да искатъ по-голѣмъ бакшишъ. Това за свѣдѣние на г-на Прокурора.

Comediae Divina.

— Народния прѣдставителъ и бившии подъ Директоръ въ Парак. Друж., Ив. Лилонъ, пристигна въ Сжбота съ парахода въ града ни трезвенъ, както винжги. Когато задрѣлъ парахода въ прѣстанището, искалъ желание да слѣзе прѣвъ той, тѣй щото всички пасажери трѣбвало да се бавѣтъ 10—15 минути за да го чакатъ. Имало, види се, и по ачигйозъ изъ между тѣхъ, които не се подчинили на това негово распорѣждане, исквърляли го и почнѣли да си слизатъ. Горкия Лилонъ!

— На 11 того въ часѣтъ по 10½ старшия пѣший стражаръ № 4, бѣше уловилъ за ухото едно момче (циганче) и го расхождаше изъ „Балжкъ-Пазаръ“, което правѣше много лошо впечатление на минуващата публика.

Това да не е резултата отъ стражарския курсъ на новоназначения градоначалникъ г. Икономова?

— Въ сжбота на 11-й того, мастрната театрална група „Напрѣдъкъ“ даде прѣдставление на драмата „Високия Смѣхъ“ отъ Араго и Мартенъ. Ролитѣ обѣхъ изаграни сполучливо, пиесата произведе хубаво впечатление на присѣдствующата. Желателно е почитаемата публика да прави честь съ посѣтване прѣдставленията на поменжтата група, която има вече добри и старателни сили, удовлетворяющи вкуса ѝ.

— Редакцията на „Театрална Библиотека“ извѣстява на тѣзи маналогодишни абонати, които не сж получили послѣдний номеръ, че ще го получатъ, при записванието абонати за тази година.

ПОКАНА

за записване абонати на „ТЕАТРАЛНА БИБЛИОТЕКА“.

„Театрална Библиотека“ начева отъ 1 Септемврий и излиза прѣзъ всѣки мѣсець, съ исключение на мѣсецитѣ Юлий и Августъ. Цѣлия годишенъ обемъ на „Театрална Библиотека“ ще бѣде отъ 60—65 печатни коли, распрѣделенъ отъ 8—12 книжки. Всяка книжка ще съдържа по една цѣла пиеса отъ най прочутитѣ французски автори.

Годишната цѣна на „Театрална Библиотека“ е 6 лева прѣдплатени.

Ония отъ абонатитѣ, които не сж въ състояние да прѣдплатѣтъ на веднжжъ цѣлия годишенъ абонаментъ, можѣтъ да го платѣтъ на два пѣти.

Изданието е собствено на прѣводача П. Хр. Генковъ, за това абониранieto и всички поржчки ставатъ направо чрѣзъ него въ гр. Варна.

— Педагогистъ, матуратантъ съ двѣ годишна практика, търси мѣсто за учителъ.

1—8—1

— Гимназистъ, матуратантъ, търси мѣсто за учителъ. За споразумѣние чрѣзъ редакцията.

1—9—1

— Койго испрати на адресъ П. Хр. Генковъ, редакторъ на „Театрална Библиотека“, въ гр. Варна 8 лева, ще получи елегантно подвързани по отдѣлно слѣдующитѣ десѣтъ пиеси:

- 1) „Рюи Блазъ“, драма въ V дѣйстви отъ В. Хюго;
- 2) „Бургграфитъ“, „ „ III „ „ „ „
- 3) „Хернани“, „ „ V „ „ „ „
- 4) „Анжело“, „ „ IV „ „ „ „
- 5) „Саулъ“, трагедия „ III „ отъ Ламартина;
- 6) „Г-нъ Алфонсъ“, комедия III д. отъ Ал. Дюма синъ;
- 7) „Желѣзарѣтъ“, драма въ V дѣист. отъ Жоржъ Оне;
- 8) „Сержъ Панинъ“, „ „ V „ „ „ „
- 9) „Високиятъ Смѣхъ“, др. III „ отъ Араго и Март;
- 10) „Лионския Куриеръ“, „ V дѣист. отъ Моро, Сироденъ и Делакуръ.

Варненский Окрѣженъ Сждѣ

ОБЯВЛЕНИЕ

Долоподписанный, членъ при Варнен. Окр. Сждѣ и дѣловодителъ по несостоятельности на Варненската търговка Роза Морицъ, приканвамъ кредиторитѣ по горнята несостоятелность, които още не сж си провѣрили заемитѣ, да се явятъ лично, или чрѣзъ свои повѣренници, на 16 Августъ залата на първото гражд. отдѣление, за да стане освидѣтелствование на заемитѣ имъ. Това освидѣтелствование ще бѣде послѣдното.

Варна, Членъ-дѣловодителъ
14 Августъ 1896 г. В. Карамихайловъ.

1—5—1

ПРОДАВАМЪ гроздето на лози въ разни мѣстности, въ Варненскитѣ лози.

Варна. Стефанъ Х. Данаиловъ
1—6—1

ДАВАМЪ ПОДЪ НАЕМЪ воденица съ два брашноѣлни камѣка, чаири (ливади), градина зарзаватчийска и пр. въ селото Комарево, Новоселска околия, единъ частъ до града Провадия, съ много износни условия. За споразумѣние

Варна. Стефанъ Х. Данаиловъ.
1—7—1

КОРРЕСПОНДЕНЦИЯ:

София, Г-ну К. Стоилову. — Благодаримъ, че сте се събрали напълно съ поканата на сжкъмъ абонатитѣ, но явяваме ѝ, че редакцията прави за Васъ за напрѣдъ исключение, понеже рѣшихме да Ви испращаме вѣстника си да го четете безплатно до като бѣдите на длъжността Министръ-Прѣдсѣдатель защото вий, по понятията на свободния гражданинъ, сте длъжни да четете на-дающитѣ се публични органи, отъ които партия и да сж тѣ.

Русе, Г-ну Кеѣкову. — Пращаме Ви 25 броя. Непродаденитѣ наши. Ваше право 5 ст. на брой. Да се съобразяватъ всички съ това, до които испращаме повече отъ единъ брой.

ВАРНА

УЛИЦА ПРѢСЛАВСКА

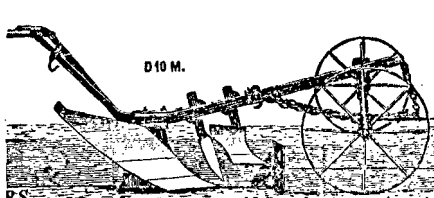
В. ШТААДЕКЕРЪ

КРАЛЕВСКО РУМЖНСКИ ПРИДВОРЕНЪ ДОСТАВЧИКЪ

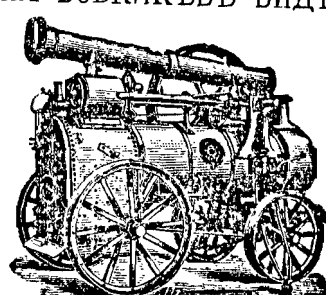
ВАРНА

УЛИЦА ПРѢСЛАВСКА

ГОЛѢМЪ СКЛАДЪ ОТЪ ЗЕМЛѢДЕЛЧЕСКИ МАШИНИ И ОРАЧКИ, ОРЖДИЯ ВСѢКАКЪВЪ ВИДЪ

ДОКОМОВОЛИИ И ВЪРШАЛКИ
изъ прочутата фабрика
Ruston, Proctor & Co Limited
въ Линколнъ (Англия)

Марката на Фабриката

ПАЗЕТЕ СЕ ОТЪ ПОДПРАВНИИ.

ВСЕМИРНИ ПЛУГОВЕ, ИСТИНСКИ „САКЪ“ No. 7, 8 и 10 както и ПЛУГОВЕ ЗА ВѢНОДѢЛИЕ И Т. Н.

Легки Косачки „Daysi“

СѢНОКОСАЧКИ

СЪ ПРАКТИЧНА КОНСТРУКЦИЯ

Косачки и Сноповързачки

„ISBANDA“ (Побѣдата)

„КРАЛИЦАТА НА МАШИНИ ВЪРЗАЛКИ“

Изъ най-голѣмата фабрика на свѣта **McCORMICK HARVESTING MACHINE COMPAGNIE, CHICAGO (America).**

Нови рѣчни мѣлници патентъ „БАЗЖАКЪ“

Винени преси, мликове разни видове, сжщински французски воденични камѣни, триори, вѣтерници, веялки за чистение жито, сѣячки, машини за ронение кукурузъ (мисиръ) и т. н.

1—4—0 Илюстровани каталози бесплатно и. франко.

Печатница „Взаимность“ — Варна.